स्तदादित्यं पंचभी रश्मिभिरुद्वयंति धृत्या अनवपातायोदित आदित्ये प्रातरनुवाकमनुब्रूयात्सर्वं ह्येवैतदहर्दिवाकीर्त्यं भवति. सौर्यं पशुमन्यं-गश्वेतं सवनीयस्योपालंभ्यमालभेरंत्सूर्यदेवत्यं ह्येतदहरेकविंशतिं सामिधेनीरनुब्रूयात्प्रत्यक्षात्ध्येतदहरेकविंशमेकपंचाशतं द्विपंचाशतं वा शस्त्वा मध्ये निविदं दधाति. तावतीरुत्तराः शंसति. शतायुर्वै पुरुषः शतवीर्यः शतेंद्रिय आयुष्येवैनं तद्वीर्य इंद्रिये दधाति ॥१९॥

दूरोहणं रोहति. स्वर्गो वै लोको दूरोहणं; स्वर्गमेव तं लोकं रोहति य एवं वेद. यदेव दूरोहणां३असौ वै दूरोहो यो ऽसौ तपति कश्चिद्वा अत्र गच्छति. स यद्दूरोहणं रोहत्येतमेव तद्रोहति हंसवत्यारोहति. हंसः शुचिषदित्येष वै हंसः शुचिषद्, वसुरंतरिक्षसदित्येष वै वसुरंतरिक्षसत्, होता वेदिषदित्येष वै होता वेदिषद्; अतिथिर्दुरोणसदित्येष वा अतिथिर्दुरोणसन्, नृषदित्येष वै नृषद्, वरसदित्येष वै वरसद्वरं वा एतत्सद्मनां यस्मिन्नेष आसन्नस्तपति, ऋतसदित्येष वै सत्यसद्; व्योमसदित्येष वै व्योमसद् व्योम वा एतत्सद्मनां यस्मिन्नेष आसन्नस्तपति; अब्जा इत्येष वा अब्जा अद्भ्यो वा एष प्रातरुदेत्यपः सायं प्रविशति; गोजा इत्येष वै गोजा; ऋतजा इत्येष वै सत्यजा; अद्रिजा इत्येष वा अद्रिजा; ऋतमित्येष वै सत्यमेष एतानि सर्वाण्येष ह वा अस्य छंदस्सु प्रत्यक्षतमादिव रूपं. तस्माद्यत्र क्व च दूरोहणं रोहेत्हंसवत्यैवरोहेत्ताक्ष्यं स्वर्गकामस्य रोहेत्ताक्ष्यो ह वा एतं पूर्वोऽध्वानमेद्यत्रादो गायत्री सुपर्णो भूत्वा सोममाहरत्तद्यथा क्षेत्रज्ञमध्वनः पुर एतारं कुर्वीत तादृक्तद्यदेवताक्ष्यं ऽयं वै ताक्ष्यो यो ऽयं पवत एष स्वर्गस्य लोकस्याभिवोळ्हा. त्यमूषु वाजिनं देवजूतमित्येष वै वाजी देवजूतः, सहावानं तरुतारं रथानामित्येष वै सहावांस्तरुतैव हीमांल्लोकांत्सद्यस्तरति; अरिष्टनेमिं पृतनाज-